

[Undervisnings- og forskningsministeren]

tetsmæssigt, hvad der foregår på de forskellige områder, og derfor kan man ikke være helt sikker på at få nøjagtig de samme midler efter fusionen, som man hidtil har fået. Man kommer ud i en vis kvalitetskonkurrence, men det er jo også lige præcis, hvad Forskningspolitisk Råd og alle etablerede kræfter inden for dansk forskning råder os til. Det er sundt og til gavn for respekten for den forskning, der foregår i Danmark.

Derfor vil jeg indtrængende sige til de partier, som har udtrykt betænkelighed: Lad nu være med at sige nej i dag, lad os nu tale om det. Husk, at dette ikke bare er regeringens forslag, det er kommet fra et udvalg uden for regeringen, fra folk med dyb indsigt i, hvordan man organiserer forskning bedst muligt! Regeringen har videreekspederet Nathanudvalgets forslag uændret.

Og når nu et flertal i Folketinget tilsyneladende gerne vil lade to institutter gå ind under samme ledelse, hvorfor i alverden så ikke også det tredje institut, hvor der har været allerflest problemer og allerflest interne konflikter? Er det ikke netop det institut, som kunne have brug for at komme ind i en lidt større verden, hvor man bliver vurderet i sammenhæng med andre aktiviteter? Hvad er det, der er så helligt ved denne lille cigarkasse? Og hvorfor angriber man på én gang regeringen for at have for mange cigarkasser i forskningspolitikken, samtidig med at man her hæger om de mindste cigarkasser, vi overhovedet har?

Og hvad kan det dog gøre, at der bliver bofællesskab mellem fem institutter? Et bofællesskab tvinger da ikke nogen til noget, men det giver visse muligheder, især samtalemuligheder, hvis der er fælles kantine osv. Efter sigende har kantiner stor betydning i dansk forskningspolitik, og det tror jeg faktisk der er noget om. Hvorfor dog ikke sørge for, at disse fem får fælles kantine og dermed ½ time om dagen, hvor man taler sammen på tværs af faggrænser? Hvorfor skal disse cigarkasser absolut bevares i hver sit hus og med hver sin ledelse og med hver sit lille urtebed, som ikke kan udfordres af nogen som helst, og hvor man slipper for at få sit arbejde sammenlignet med andres? Jeg forstår det ikke rigtig, og derfor siger jeg: Lad dog være med at sige nej i dag, lad os dog drøfte det.

Med hensyn til det institut, som åbenbart er det store problem, nemlig Center for Freds- og Konfliktforskning, er jeg nødt til at spørge, om flertallet dog ikke kan se, at der er sket noget i verden omkring os, siden det center blev oprettet. Så vidt jeg har forstået, blev det til som følge af den store og farlige Øst-Vest-konflikt, men det forekommer mig, at verdenssituationen har ændret sig noget, at det i dag især er mindretalsproblemer og deraf følgende risiko for borgerkrige, som hærger alle de dele af verden, hvor krudttønderne står. Jamen er det så så mærkeligt, at regeringen og udvalget foreslår, at det kunne være nyttigt med et bofællesskab mellem disse forskellige institutter inklusive Det Danske Center for Menneskerettigheder, som jo er yderst relevant, også når man taler om mindretalsproblemer? Hvad er det for løfter, man har afgivet, som gør, at man ikke kan acceptere et så naturligt og selvfølgeligt forslag, der er så velforberedt, har så bred opbakning og fuldstændig stemmer med, hvad Forskningspolitisk Råd har anbefalet? Hvad er det dog for en cigarkassetænkning? Jeg begriber det simpelt hen ikke, og derfor vil jeg sige: Lad nu være at sige nej i dag. Lad os nu tænke og tale og tænke og tale og se, om ikke det ender med, at vi kan blive enige alligevel.

Hvis det ender med et nej fra Folketingets flertal, bliver jeg nødt til at sige, at så har vi altså fået klart demonstreret, hvem der går ind for at følge Forskningspolitisk Råds anbefaling om at samle og koncentrere kræfterne på færre og bedre institutter, og hvem der går ind for at bevare en hvilken som helst cigarkasse, uanset hvor lille den er, og uanset hvor stort behovet er for at samarbejde. Så får vi også gjort klart, hvem der lytter til den forskningsmæssige ekspertise her i landet, hvem der blæser på den forskningsmæssige ekspertise, hvem der klamrer sig til forældede strukturer, mens verden ændrer sig, og hvem der tør åbne for tværfaglighed og samarbejde. Det var da trist, hvis det skulle blive konklusionen.

Og derfor vil jeg bare indtrængende anmode om, at man nu går ind i denne debat med åbent sind. Forslaget er fremsat i en positiv ånd. Vi ønsker, at Danmark skal være et sted, man valfarter til fra udlandet, når man vil forske i disse ting, men det bliver Danmark aldrig, hvis vi skal fortsætte med det nuværende sæt cigarkasser. Det er lige så sikkert som amen i kir-